

проси и съ псувни. Тѣ се трупаха застрашително около него.

Като гледаше тия яростни изкривени отъ гнѣвъ лица, нему му се стори, че е падналъ въ ржцетѣ на людоѣди въ нѣкой тихоокеански островъ... Той съ очудване забележи странната прилика на едного отъ тѣхъ съ Фридриха велики — чийто образъ, заедно съ образитѣ на други знаменитости, имаше у тѣхъ въ албома си. — Сжщитѣ жгловати черти, заостренъ носъ, съ остъръ ястребовъ погледъ; другъ единъ шопъ — който му грабна пушката — приличаше удивително на Викторъ Хюго¹, единъ Викторъ Хюго въ диво състояние, зълъ и неукротимъ. Единъ другъ шопъ пкъ, много яростенъ, съ лице черно, съ дебели бърни попукани, и съ глава, вмѣсто съ шапка, забрадена неизвестно защо съ кърпа, наумяваше Менелика... Но бурята, която гърмѣше около него, не му оставяше време да се любува на тия шопски копия на велики хора, и той съ своя размѣсенъ езикъ и съ движения имъ обясни, че е неволно причинилъ пожара, показа имъ една клечка кибритъ и я фърли на земята, за по-голѣма нагледность.

— А! Ей го! Самъ си изповѣда: съ кибритъ запалилъ снопето! — извика оня, който приличаше на Фридриха велики.

— Ахъ ти, жено! — извика стопанинътъ на кръстцитѣ. Питайте го, защо запали? да се огрѣй ли?

Но Викторъ Хюго ревѣше:

— Тая ржка трѣбва да я отсѣчемъ! Така е, така е, на парчета!

Стопанинътъ гледаше кръстцитѣ си, какъ се изпепеляваха и плачеше.

¹) Великъ френски писателъ.